

Overweging van 23 september 2006, door Sjaak Stegers.

Beste mensen,

de lezingen van Jacobus en Marcus van vandaag zijn goed leesbaar en dwingen tot zelfonderzoek. Waar zouden wij als kerkgangers van nu geplaatst worden als de schrijvers ons gekend hadden? We komen er als volwassenen niet goed vanaf en kinderen worden ons als voorbeeld gesteld.

Jezus wijst ons allen de weg naar waarachtige wijsheid en vrede. Alleen met kwaliteiten die aan kinderen toegeschreven worden nl. openheid, verwondering, zuiverheid en weerloosheid maken we een kans.

Losse stukken uit de bijbel moeten altijd binnen hun context gelezen worden, wil men ze goed kunnen begrijpen. Zoals zo vaak moeten we rekening houden met stukken tekst die ontbreken en wijzen in de richting van een antwoord. De oplossing ligt in een tekst voorafgaand aan de eerste lezing uit het boek Wijsheid:

“Als iemand onder U voor wijs en verstandig aangezien wil doorgaan, moet hij zulk een pretentie waarmaken door een voortreffelijke levenswandel, door daden van wijsheid en zachtmoedigheid”

De kernzin in de tweede lezing luidt: “Gerechtigheid is een vrucht van de vrede”.

Mijn vader die twee jaar lagere school had, zei vroeger met zijn gezonde boerenverstand: “Wijsheid hangt niet af van theoretische kennis en diploma’s”. Wijsheid komt je niet aanwaaien, maar vraagt openheid en openstaan voor andere mensen zonder eigenbelang voorop. Niet de man die zich opwerpt als de wijze die problemen zal oplossen, maar de man waar mensen van zeggen zich veilig bij te voelen en rechtvaardig behandeld zal als wijze nagewezen worden.

Waar komt toch al die onvrede en geruzie vandaan? De hartstochten van de mensen zijn naast het vermogen om toppunten van geluk te beleven, hun zwakke plek als ze gericht zijn op eigenbelang. En het gezegde luidt niet voor niets: “Geen groter belang dan eigen belang”. Bij problemen in een woonwijk zijn mensen vaak pas actief te krijgen als ze er zelf beter van kunnen worden.

Het lijden van Jezus dat hij aankondigt, wordt ook niet door de apostelen begrepen omdat dat buiten hun bevattingsvermogen en verwachtingspatroon ligt. Vandaar ook dat zij geen vragen stellen, omdat iets niet weten vaak rustgevender is dan een antwoord dat zakelijk en ontvankelijk juist is. Het ligt veel meer voor de hand de onderlinge hiërarchische verhoudingen te bepalen en de onderlinge status. Dat is ons met de paplepel ingegoten. Als leraar die ruim dertig jaar voor de klas staat, zie ik ieder jaar weer dat in alle klassen de eerste weken de leerlingen bezig zijn met het bepalen van de pikorde. Als je goed om je heen kijkt in de huidige maatschappij van volwassenen is er weinig veranderd. Welke politicus of verantwoordelijke leidinggevende durft in alle eerlijkheid nog de waarheid te zeggen en zo de poten onder zijn eigen stoel door te zagen. Jezus doorziet dat feilloos en zet, door als antwoord een kind in het midden van de apostelen te plaatsen zijn leerlingen aan het denken. Pas als het lijden feitelijk gebeurt, zal het muntje bij sommige vallen en het antwoord begrepen worden ondanks alle onderricht wat Jezus hun drie jaar lang gegeven heeft. Wij hebben allemaal iets van een ongelovige Thomas in ons. Daarom gaat dat onderricht nog altijd na twintig eeuwen door, omdat het antwoord in de loop der tijden steeds weer geactualiseerd dient te worden. Dat is ook de reden dat u regelmatig hier komt: om aan te sluiten bij die eerste twaalf die het ook nog moesten leren via een lange weg. Als we de kinderlijke kwaliteiten behouden; en we hebben ze allemaal bij de geboorte meegekregen, zullen we ons de rijkdom van vrede en wijsheid bewust worden. Christen zijn is niet de makkelijkste weg, maar wel de moeite meer dan waard.

Ik zie enkele jonge kinderen in de kerk zitten en aangezien zij zo prominent in het evangelie genoemd worden, zal ik ze iets vragen en hopen dat we van hen iets kunnen leren. Op mijn eerste vraag aan een jong meisje of zij iets begrepen had van wat ik net in de overweging verteld had, kreeg ik tot grote hilariteit van de aanwezigen als eerlijk

antwoord: "Daar heb ik niets van begrepen, maar mag ik nu wel als beloning een snoepje uit uw trommeltje pakken".

Zaterdagavond vroeg ik enkele Vietnamese kinderen wat er op hun hartje stond: een meisje las "gaaf" en zei dat ze niet wist wat het was. Ze dacht dat het wel iets goed was, maar dat wist ze niet zeker. Haar broertje las "schat" en zei dat het een kist met goud was. Op mijn vraag waar je meer aan had als je ziek en alleen was en moest kiezen tussen goud of iemand die voor je zorgde, koos hij toch voor een zorgzame medemens. Kinderen zijn vaak wijzer dan we denken.